

Haab baade for ham selv og hende. Han følte sig tilmode som En, der har været ængstet ved Tanken om en forestaaende lang og byrdefuld Natte-rejse over et stormfuldt Hav til et ukendt Land, og som saa en Morgen vaagner og ser, at Farten er overstaaet, Stormene gennemstridte, og at det fremmede Land hilser ham hjemligt med Solskin og grønne Skove. For hvad der her fordredes, var jo væsenlig kun den samme samvittighedsfulde Selvopdragelse, paa hvilken han i den senere Tid af egen indre Drift havde beflittet sig, og hvorved han jo virkelig ogsaa til Tider havde faaet som en Anelse om den Sindets Fred og Tryghed, der var de Troendes forjættede Løn. — —

Ved Frokosten fortalte Hofjægermesterinden ham, at hun den foregaaende Aften havde truffet Aftale med Justitsraadens og Præstens om at mødes ved en Folkefest, der skulde afholdes om Eftermiddagen i en nærliggende Skov, og hvor blandt andre ogsaa Pastor Blomberg skulde tale. Havde han Lyst til at være med?

Per sagde, som sandt var, at han meget gerne engang vilde høre Pastor Blomberg tale. At ogsaa Udsigten til igen at komme sammen med Frøken Inger og de andre unge Landsbypiger havde nogen Tilløkkelse for ham, talte han derimod ikke om.

Da de havde drukket Kaffe, aflagde han sit sædvanlige Middagsbesøg ovre hos Forvalteren for